

Абдулъ Азиса и му благодарилъ отъ името на българския народъ, за гдето далъ на българитѣ църковна свобода. Султанътъ отговорилъ: „Азъ искамъ да бжда справедливъ къмъ вашия народъ. Петъ милиона работни и честни българи има въ моето царство. Погрижете се да имъ направите църкви и училища. Назначете имъ учени свещеници, владици и учители. Пожелавамъ ви успѣхъ“.

Тѣзи думи на султана зарадвали много българитѣ. Екзархъ Антимъ започналъ да избира и назначава способни учители и духовни лица. Ржкоположени били за владици — Григорий Русенски, Симеонъ Преславски, Доситей Самоковски.

Антимъ казалъ на своитѣ съветници: „Повикайте Васи́ла Друме́въ отъ Браила. Азъ чета неговитѣ хубави съчинения и се радвамъ. Нека и той да се нареди между добритѣ пастири“.

На 16 юний 1873 г. Василь Друмевъ билъ повиканъ въ Тулча. Въ този градъ се намиралъ русенския владика Григорий. Двамата се сговорили, и Григорий ржкоположилъ Васи́ла Друме́въ за дяконъ съ името *Климентъ*. На 18-й юлий с. г. Климентъ билъ издигнатъ въ чинъ архимандритъ, а на 21 априлъ 1874 г. младиятъ архимандритъ билъ ржкоположенъ за *епископъ* подъ име *Климентъ Браницки*. Ето какъ трудолюбивиятъ и способенъ еснафско-шивашки синъ достигналъ до владишки тронъ!

Най-първо на Климента поржчали да нареди църковното и училищното дѣло въ цѣла Добруджа. Той се заелъ съ ревностъ, и съ сладкодумното си слово, съ добритѣ си обноски, съ голѣмата си наука направилъ Добруджа да заживѣе училищно и църковно.

Климентъ въ Търново.

Още незавършилъ, както трѣбва работата си въ Добруджа, Климентъ билъ повиканъ отъ Илариона Ма-